

Trumpas sapnas

Kaip? Kaip aš čia atsidūriau? Sniegas pabiro ant žemės. Eglės šaka sulingavo. Ir daugiau tylu. Bet koks vaizdas... Visas tas baltumas, tas šviesumas, skaidrumas įnešė tiek daug gyvybės. Tiek daug tikrumo, kurio taip trūko. Ir visur tas oro gaivumas. Akiai malonios baltos šviesos fonas. Vėsus, saldžiai kvapnus sniegas. Ir tada skausmas. Nekenčiu sniego. Nekenčiu to stebuklingo baltumo, nekenčiu tos gaivos. Sniegas stebuklingas. Kiek laiko praėjo nuo tada? Galėčiau sakyti, kad jau spėjau ir užmiršti, kaip viskas buvo, bet nemeluosiu juk. Prisimenu viską.

Nejaučiu rankų. Nebejaučiu ir kojų. Viskas sustoja laike.

– Audriau!

Kartais iš tylos išnyra balsai, kurie mane lyg ragintų, lyg žadintų. Kviestų. Šauktų pas save. Tuomet pasijaučiu lyg įkalintas čia. Aš ne ten, kur turėčiau būti. Ar aš sapnuoju?

– Audriau! Na gi.

Gatvės žibintai protarpiais nušviečia pilkų plytų kelią. Einu. Nežinau, kur, bet sparčiu žingsniu. Ji sakė palaukt. Tai ir laukiu. Nejaugi tai tikrai vyksta? Pasaulis įgavo naujų spalvų. Ne, pasaulis tiesiog visas pasikeitė. Nuo pat pamatų. Viskas pasidarė taip lengva. Viskas pradėjo skristi. Ir tuomet tas tobulas vaizdas. Tįrštas, purus sniegas, visa savo mase drimbantis iš dangaus, pralekiantis pro žibintų šviesas, spalvindamas šaltas plyteles. Viskas taip tobula. Taip gražu. Taip skaidru. Nes aš laukiu. Laukiu. Laukiu. Laukiu... Viskas lėtai nurimsta, nublanksta. Laukimas pavirsta skausmu. Sniegas pavirsta lietumi.

Esu prabudęs tik vieną kartą.

– Audriau! Pakaks miegot.

Praėjo kiek? 5 metai? Kažkas pasikeitė? Ne. Viskas taip pat vienoda, taip pat netikra. Vis dar jaučiuosi ne savo vietoje. Man reikia iš čia išstrūkti. Bet kaip? Pradėjau pastebėti, kad žmonėms kažko trūksta. Jie atrodo kaip gyvenantys be tikslo. Be savo gyvenimo supratimo. Ko trūksta man, aš žinau. Gal dar galiu tai gauti?

– Audriau! Kelkis.

Ar aš tikrai sapnuoju? Kada prabusių?

– Audriau! Prabusk.

Ir tuomet prabustum. Taip, kaip norėjai. Sniegas nebeturėtų skausmo. Sniegas būtų gražus. Gyvenimas turėtų spalvas. Kvapą. Šviesas. Bet užtat visas sapnuotas pasaulis, kurį susikūrei, pranyktų. Ir viską turėtum susikurti iš naujo. Pats. Nuo ko pradėsi?

– Nesikelk, Audriau, pamiegok dar.

Tai kada prabusių? Kada bus tas gyvenimas su spalvomis? Aš pasiruošęs iššūkiams, jei tik jie duos rezultatų. Bet turbūt taip nebus. Turbūt neverta stengtis. Nebeprabusių. Susitaikyt? Turbūt tai vienintelis kelias. Kartą prabudau ir tai daugiau niekada nebesikartos. Sapnas, tai gyvenimas.

Atsisveikinu. Lieku čia. Nebesusitiksime.

2021-11-25 Slemas

Naglis